

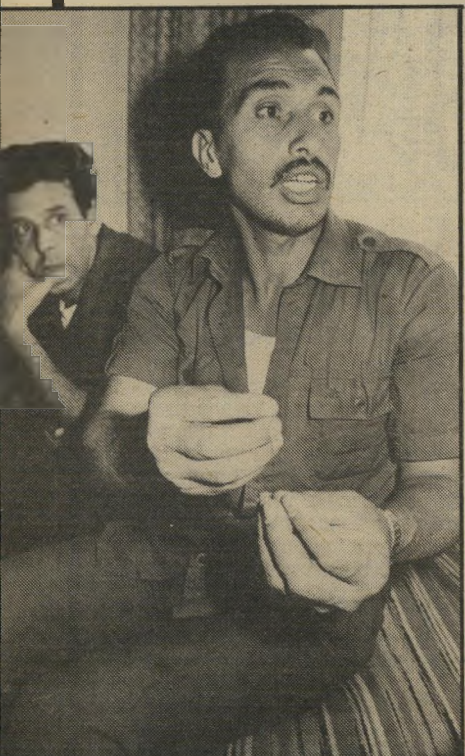
חבלות טריות

ניכרות על גופם של שני הדרוזים, ששחררו מידי שוביהם. מימין: ריאד איסמאעיל אל-קונטאר, על מיצחו כויה. לדבריו, כיבו על פניו סיגריות בוטרות. עינו השמאלית נפוחה מהמכות

שטפג. בחלק העליון של ידו הימנית נראים סימני הלקאה בשוט. משמאל: בן-דוד, מוהיב עלי אל-קונטאר, מציג למצלמה את גבו, המכוסה שטפי-דם תת-עוריים ושרי-טות, שנגרמו, לדבריו, תוך כדי הלקאתו בכבל חשמלי. הם צולמו בבית האמיר.

נוצרים מתנגדי ג'מייק ויש"ר

השערה זו נוחה לדרוזים, בייחוד ל- אותם המשתפים פעולה עם השלטון הישראלי. הם מקווים למאבק סנימי בקרב המארגונים. שיסיר מעל ראשם את האיום של פעולות-נקמה. אחד מהם אמר בכעס: "מה רוצים מאיתנו? המארב היה בכלל ליד עארייה, שכונה נוצרית של ביירות!"

פלנליה כיסתה את עיניו של נאצר אסכר, כשנלקח מביתו בעליי לחקירה על-ידי לובשי מדים. אחרי שישיה-חיילי צה"ל נפצעו מיריות, שנורו לעבר הרכב שבו נסעו בשעת סיוור באיזור. הוא שוחרר כעבור שעתיים וי-מיהר-לבוא לבית האמיר כדי להתלונן.

לעיתונאיות - אסור!

מזה שישה שבועות עוברים עיתונאים, יחד עם נציג דובר-צה"ל, את המחטומים ליד ראש-הניקרה או מטולה, כדי לסקר את המתרחש בלבנון. הם יוצאים לדרך בשעה 8 בבוקר. אם כוונתם היא להגיע לביירות, הם יאלצו להיטלטל כ-6 שעות, עד שיגיעו לבירת לבנון.

הם שוהים בביירות כשעתיים בלבד, כי על-פי הוראת דובר-צה"ל, עליהם לצאת משטח לבנון לפני רדת החשיכה. אם העיתונאי תיאר מראש פגישה עם אישיות כלי-שתי בעיר, נמשך הראיון לפחות שעה, וברור מאליו שאת השעה הנותרת הוא יבלה במיסעדה טובה בעיר, שעליה קיבל המלצה.

על הארוחה במיסעדה שכל הישראלים פונים אליה, אין העיתונאים מוותרים, כך שכל ה-תר להם הוא לבנות כשעה בפסקי-התנועה בביירות ולחזור הביתה.

בחדש הראשון למילחמה, חויילו כתבי כלי-התיקשורת הממלכתיים (רדיו וטלוויזיה) ולכן לא חלו עליהם ההגבלות. לפני כשבועיים הם הפכו שוב אזרחים. הדבר איפשר לשאר העיתונאים לדרוש להשאר בלבנון יותר מיום. לכן, אחרי שבועיים של דיונים, החליט דובר-צה"ל לחייל מחדש את כתבי הרדיו והטלוויזיה.

הדבר נעשה, אמנם, על-פי דרישת הכתבים בכלי-התיקשורת הממלכתיים, מסיבות הקשורות בביטחון. אם ייפג עו, חלילה, יקבלו בני-מישפחתם פיצוי של 5 מיליון ל"י במיקרה של מוות. כחיילים, הפיצוי יהיה גבוה בהרבה, ובמיקרה של פציעה, ידאג להם משרד-הביטחון.

נשות

שרים

דובר-צה"ל הסדר החיול נוח מסיבה שונה. הדבר מציל אותו ממבול בקשות נוספות של עיתונאים לשהות בלבנון. כל מי שאינו מחויל, חייב להיכנס לשטח לבנון בליווי קצין מיחידת דובר-צה"ל, הדואג לכך שעד רדת-החשיכה העיתונאי ישוב לישראל.

כמובן, שבמשך החודש וחצי האחרונים היו עיתונאים ישראלים שהשיגו לעצמם אישור מיוחד, שאיפשר להם להישאר בבית-מלון בביירות (מלון אלכסנדר מלא בכי-אלח).

רבים אחרים פשוט העזו להישאר שם גם ללא אי-שור. ראיתי בנייה אפילו נציג של דובר-צה"ל, שמרוב סקרנות להכיר את חייה-לילה בלבנון, הירשה לעצמו להישאר שם ולא חזר באותו יום לישראל. אבל אם מדובר בעיתונאית-אשה, החושבת שכדי לא-

סוף חומר לכתבה עליה לשהות לפחות יומיים בשטח לבנון, המצב שונה. אשה עיתונאית בנוף הגברי שם היא יותר מדי בולטת. השילטונות מגלים דאגה גדולה פי כמה לביטחונה של עיתונאית-אשה. כאילו שלפגזים יש משיכה גדולה יותר לנשים. כאילו שפגיעה בהן כואבת יותר מ-פגיעה בגברים.

בגלל דאגה זו, כביכול, אין דובר-צה"ל מוכן להתי-עלם משהות עיתונאית-אשה, בעוד שהוא מוכן לעצום עין כשעיתונאי-גבר מתעקש להישאר בלבנון.

"חמודה'לה", פנה אלי נציג דובר-צה"ל בביירות ביום החמישי, "את נמצאת כאן בלי אישור", ואילץ אותי לעזוב את לבנון.

המרגיו בכל העניין הוא, שהרבה נשות שרים, כל מזי-כירותיהם, נשות דיפלומטים ועסקנים מיפלגתיים והרבה "חמודות" אחרות זוכות בסיוורים מאורגנים בארץ הכבו-שה. הן אינן באות לעבוד, אלא רק להציץ, לבלות ולח-זור מהר לפני רדת החשיכה, כדי לספר לחבר'ה.

הצדיק

מברוקלין

אך לא רק נשים מבלות בלבנון. מה, למשל, ער-שים שם אנשי חב"ד? אין הם חיילים, וחלקם אף נעים צעירים, שלא הגיעו לגיל גיוס. אך מכיוון שהם עוסקים במלאכת-קודש, איש אינו מפריע להם להיכנס לתוך מחנות צה"ל וללבוש מדים. את המכונית שבה הם נוסעים, הם מכנים "טנק" וראש-החבורה שלהם מכונה בפי חבריו "מס'פא".

עבודתם של שליחי הרבי מלובביץ' כה חשובה, עד כי צה"ל מתעלם כליל מחוקיות שהייתם בלבנון. במיצוותו של מנחם מנדל שניאורסון, הצדיק מברוקלין, הם מדפי-סים חוברות-תעמולה, מטיפים לתקוף מייד את מערב-ביירות, על אפס וחמתם של השרים שימחה ארליך ויוסף בורג. מי שלא עושה כן, טוענים שליחי אלוקים, דוחה את בוא המשיח. וסומו שמיים!

על כל המבלים בלבנון אין מוטלות הגבלות. אלה מו-טלות דווקא על העיתונאים, בייחוד העיתונאיות, שאינם יכולים לעשות עבודתם נאמנה אם הם נמצאים בביירות שעה קלה בלבד.

דובר-צה"ל פוגע, בתקנותיו, באפשרויות התעסוקה של העיתונאים, או כופה עליהם לעבור על החוק.

ג'דה רוזין